

[Ragnhild Andersen.]

for det af mit parti fremsatte forslag om de 200 og 300 kr. mere og om zoneudligningen, ja, så når man derhen, hvor man har lovet rentemodtagerne, at man ville, og hvis man ikke gør det, så siger man eet og gør noget andet.

Vi har i vort forslag som nævnt også foreslået forhøjelse af kokstillægget fra 18 til 25 hl. Det kan ikke være mindre; jeg har ikke hørt noget overbevisende argument her i denne sal for, at de 18 hl skulle kunne slå til, og jeg kan ikke tro, nogen vil bestride, at 25 hl er for meget til en vinters forbrug. Det er slemt at mangle både det ene og det andet, men det er meget slemt for gamle mennesker, som trænger til varme, at skulle mangle brændsel, og det gør de efter min opfattelse. Jeg var i stand til sidste vinter fra denne talerstol at dokumentere, hvordan gamle mennesker havde større brændselsudgifter, end der dækkes af beløbet til de 18 hl koks, der her er tale om. Derfor har vi stillet dette vort forslag, og skulle nogen have lyst til, hvad jeg håber — naturligvis udover mit eget parti — at stemme for forslagene om zoneudligningen og om de 200 og 300 kr., så kan de jo gøre det, fordi forslagene ikke er koblet anderledes sammen, end at man kan stemme for det ene eller det andet. Jeg anbefaler dog, at man stemmer for alle forslagene.

Vi har et forslag til, som også er en genganger for at blive ved den Kaj Andresenske udtryksmåde, men dog en genganger af den art, at man ikke alene kender det som genganger, men også som et krav, der i en lang periode har været rejst fra de invalideredes egne organisationer. Det er forslaget om at fordoble invaliditetstillægget. Man bør i denne forbindelse være opmærksom på, at mange af disse ulykkeligt stillede er yngre mennesker, der trods deres invaliditet skal forsørge en familie; der er ofte børn i de invalideredes hjem. Hvis der ikke er arbejds- og indtægtsmuligheder udover renten, er der derfor altid smalhans.

At have sygdom i et hjem er alt nok til at give vanskeligheder, og det er derfor mit partis opfattelse, at man bør imødekomme invaliderne i deres ønske og skaffe basis for, at der ikke udover den sygdom, der er i de invalideredes hjem, af den

grund også skal komme økonomisk utryghed, sorg og savn.

Jeg hører nok i dag, at man siger, det er vanskeligt at skaffe penge, og at vi har ikke råd til alle disse foranstaltninger. Ja, det har jeg hørt i mange år, det hører man jo som regel, når der foreslås sociale forbedringer af mere vidtrækkende omfang. Naturligvis er det vanskeligt at skaffe penge, men man har jo hele tiden vidst, at det ville koste penge at give de gamle og invaliderne forbedringer, de kunne mærke, og som gav dem mulighed for en forsvarlig tilværelse. Alligevel har vi lovet det, og når man nu i dag kommer og siger, at vi har ikke råd, så er dette måske rigtigt, men så er det også, fordi man har ført en forkert politik. Man bør føre en bedre politik, som kan skabe grundlag for de sociale fremskridt, der er behov for i vort land, ting, som ikke blot skal stå på programmerne og lyde på vælgermøderne, men som kan gennemføres i praksis.

Som sagt, jeg opfordrer til, at man gennemfører både ministerens forslag om eengangsydelsen og samtidig vore forslag om ophævelse af zonegrænserne og om varige forbedringer med de 200 og 300 kr. til henholdsvis enlige og ægtepar. Og når jeg gør det, gør jeg det også med henvisning til de ønsker, der fornylig er kommet til udtryk på en rentemodtagerkongres i Roskilde, hvor den højtærede socialminister selv var tilstede, og hvor han personlig fik overrakt en resolution fra rentemodtagerne, hvori de bl. a. siger, at de håber, at folketinget vedtager love, der foranlediger, at alle rentemodtagere får lige stor rente, uanset hvor i landet de bor. Altså, man opfordrer rent ud folketinget til at gå ind for den zoneudligning, der har været talt så meget om, men som hidtil kun har bevæget sig et lille skridt i den rigtige retning. Man vender sig yderligere mod tanken om, at det skulle tage 30 år at gennemføre en folkepensionsordning, og man siger i denne forbindelse, at dette lange åremål må for alders- og invaliderentemodtagerne nedsættes ganske betydeligt. Dernæst protesterer man imod, at grænsen for at få rente forhøjes fra 65 til 67 år, og man kræver, at den gifte kvinde såvel som den enlige skal kunne få rente fra 60 års alderen. Man stiller ydermere